సికింద్రాబాదు-రాజ్‌కోట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ పూనా స్టేషన్లో కొచ్చి ఆగింది. ఫస్టు క్లాసులో కూచున్న మోహన్ కిటికీ తలుపు తెరిచి మంచినీళ్ళ కుళాయి ఎక్కడుందోనని ప్లాట్‌ఫారం మీద కలియ చూడసాగాడు. కాస్తంత దూరంలో కుళాయి కనిపించటంతో వాటర్ బాటిల్నీ, ధర్మాస్ ఫ్లాస్కునీ తీసుకెనివెళ్ళి నీళ్ళు నింపు కుని ఫ్లాస్కులో టీ పోయించుకున్నాడు. తిరిగొచ్చి చూస్తే ఏముంది? తన సీట్లో మరెవరో స్త్రీ కూర్చొని ఉంది.

"సారీ! మీరు నా సీట్లో కూర్చున్నారండీ" అని అతనంటే ఆమె రవ్వంత పక్కకు జరిగి కూచుందే గాని లేవలా. ఈమె తన సీట్ని రిజర్వు చేయించుకోలేదా? అన్న అనుమానమతనికొచ్చింది గాని ఆ మాటే ఆమె నడగలేకపొయ్యాడు. సరే! ఆ కాస్త స్థలంలోనే సర్దుకు కూచున్నాడు.

రైలు కూత వేసి కదిలి, వేగం పుంజుకుంది. ఎప్పుడొచ్చాడో గాని టికెట్ కలెక్టరొచ్చి టిక్కెట్టు చెక్ చేస్తుంటే ఎదుటి సీట్లోని వ్యక్తి మరో కూపీలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఈమె వెళ్ళి ఆ సీట్లో కూచుంది. కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తోంది. ఇత నామెను చూస్తూ "అందగత్తే' నని అనుకున్నాడు. కొంత సేపయిన తర్వాత ఏమీ తోచలేదేమో ఎయిర్‌బ్యాగ్‌లోంచి ఓ పుస్తకం తీసి చదవటం మొదలుపెట్టాడు.

ఎర్రగా, ఎత్తుగాదృఢంగా ఉండే మోహన్ ధనవంతుడు. ఎదుటి వాళ్ళ నిట్టే ఆకర్షించే వ్యక్తిత్వమతనిది. వ్యాపారంలో నేర్పరి. వ్యవహారంలో దిట్ట. పుస్తకాల్ని తెగ చదివేస్తుంటాడతను. స్వయంగా అతనొక రచయిత. రాసినవి కొన్ని కథలే అయినా అవే అతనికి పేరు తెచ్చి పెట్టాయి. యవ్వనం దాటి రెండడుగులు ముందుకు వేసినా అతనిలో రసికత్వ మింకా వుంది!

ఎదురుగా కూచ్చున్నామె ఇంకా ఒగురుస్తోంది. ఆమె మొహం మీదంతా చిరుచెమట. బాగా అలసి పోయినట్లుంది. మోహన్ తన వాటర్ బాటిల్ని తీసి ఆమె కందించాడు. ఆమె దాన్నందుకుని ఓ రెండు కప్పుల నీళ్ళు తాగి దాన్ని మళ్ళీ అతని కిచ్చేసింది. ఆమె "థ్యాంక్స్' చెబితే అతను 'ఇట్సాల్ రైట్' అని దాన్ని కొంకికి తగిలించాడు. ఆమె గుజరాతీ అమ్మాయే అవొచ్చని అనుకొని-

"ఈ రోజు ఎండబాగానే ఉంది కదాండీ?' అని హిందీలో అంటే, ఆమె - "నలభై రెండు డిగ్రీలు. అయినా మనకే రోజు కారోజు ఎండ ఎక్కువే ఉన్నట్లని పిస్తుంది లెండి" అని స్వచ్ఛమైన తెలుగులో అంది.

"హమ్మయ్య. ఈవిడకు తెలుగొచ్చన్న మాట" అనుకొని.

"నిజమే లెండి" అని మళ్ళీ చదవటం మొదలెట్టాడు. కాని తనేం చదువుతున్నదీ అర్థంకావటం లేదతనికి. తన ఎదురుగా ఒక అమ్మాయుందనీ, ఆమె అందంగా ఉందని మాత్రమే అర్థమవుతోంది. ఆడ వాళ్లని చూడటం అసభ్యతని అతనికి తెలును. అయినా చూడకుండా ఉండలేక పోతున్నాడతను. ఆమెనొకటి రెండు సార్లు చూశాడు. చదువు సంస్కారం ఉన్న వ్యక్తి లానే ఉందనుకున్నాడు. ఉన్నట్లుండి ఆమె -

"ఏం పుస్తకమండీ అది. అంత దీక్షగా చదువుతున్నారు?" అనడిగింది.

"నేను రాసిన కథల సంపుటి" అని ఆ పుస్తకాన్ని ఆమె కందించాడు. దాని చివర అట్టమీద అతని ఫోటో ఉంది. అతని గురించిన నాలుగు వాక్యాలున్నాయి. ఆ పుస్తకంలోని కథల విశిష్టత గురించి, అతని ఇతర రచనల గురించీ ఉంది. ఇవన్నీ ఆమె చదివి-

"కథా రచయిత మోహన్ కుమార్ గారంటే మీరేనా! మీ కథలు చాలా వరకు నేనిదివరకు చదివేశ్లెండి! మిమ్మల్ని మాత్రం ఇంతవరకు చూళ్ళేదు. ఇప్పుడు మిమ్మల్నిలా కలుసుకోవడం నిజంగా నా అదృష్టమే. మీ కథలంటే నాకెంతో ఇష్టం. చాలా బాగుంటాయవి. "అని మళ్ళీ" ఇది మీ మొదటి పుస్తక మాండి? "అనడిగింది.

"కాదండీ రెండోది". దీనిదే మరో ఎడిషన్ వేస్తామంటే అన్ని కథల్నీ మరోసారి చదువుతున్నా"

" నా కయితే వీట్ని మళ్ళీ మరోసారి చదవాలనుంది. ఈసారి మామూలుగా కాక విమర్శనాత్మకంగా చదవాలి. మీ దగ్గర మరో కాపీ ఉందాండి?" అంది కుతూహలంగా ప్రదర్శిస్తూ.

"ఉందండి. దీన్ని మీ దగ్గర రుంచండి అంటూ ఠక్కున అందించాడు. రచనల్ని చదువుతానని అడిగే పాఠకులున్నారంటే ఆ రచయితకెంత ఆనందమో మీకేం తెలును?" అనంటూ తను మరో పుస్తకం తీసి చదవటం మొదలెట్టాడు. చదువుతూ ఆమెను మళ్ళీ ఒకసారి చూశాడు.

ఆమె ఇదేమి పట్టించుకోకుండా అతనిచ్చిన పుస్తకాన్ని చదవటంలో లీనమైపోయింది. సూరత్ స్టేషన్ రాబోతుంటే అతనా పుస్తకాన్ని మూసేశాడు. ఫ్లాస్కులోని టీ ఇద్దరికీ పోశాడు. టీ తాగుతూ ఆమె-

"మీ కథలు నిజంగా బాగున్నాయండీ. ఎన్నిసార్లు చదివినా మళ్ళీ మళ్ళీ చదవాలనిపిస్తున్నాయవి. మన జీవితాలకెంత దగ్గరగా ఉన్నాయో! వీటిల్లోని పాత్రల కెంత ఆదర్శం! ఎంత నిజాయితీ. వీటిని చదివి నేటి యువతీ యువకులెంతో నేర్చుకోవలసిందుంది" అంది.

ఆమె మాటల్ని వింటూన్న అతనికి అమితానందంగా వుంది. తన కథల గురించి ఆమె అలా చెప్పుకుపోతూనే ఉండాలనుంది. అయినా పైకి మాత్రం మామూలుగా కనిపిస్తూ ఆమె చెప్పిందే వింటున్నాడు.

"నేనింతకు ముందు మీ గురించి ఏమూహించానో తెలుసాండీ ?"

"తెలీదండీ. చెప్పండి ఏ మూహించారో?" అనన్నాడు.

"గంభీరంగా వుంటూ, గుంభనగా నవ్వుతూ జీవితానుభవాల్నే కథల్లా రాసేనవయువకులని"

అతనొకసారి నవ్వి "భలే వారే. మరిప్పుడేమనుకుంటున్నారూ?"

"చిలిపిగా చూస్తూ కొంటెగా నవ్వుతూ మీ కథల్లోని కథానాయకుల్లా ఆదర్శంగా జీవించే వయోవృద్ధులు"

ఆమెమాటల్ని విని తెలుగు తెలిసిన ఓ గుజరాతీ అమ్మాయి తన వ్యక్తిత్వాని కొలత వేస్తున్నట్టనిపించింది అతనికి.

"వయోవృ....?" అని అతడు నసుగుతుండగానే ఆమె నవ్వి -

"కాదు లెండి విమర్శలకి మీరెలా రియాక్టవుతారో చూద్దామని

అలా అన్నా నంతే" అంది. ఆమె నవ్విన ఆ నవ్వులో అతనికప్పుడు తియ్యని, కమ్మని సంగీతమే వినిపించింది. అతనూ నవ్వాడు. నవ్వి

"మీ మాటలు వింటూంటేనాకేమనిపిస్తోందో తెలుసాండీ?"

"ఏమనిపిస్తోంది?" అనడిగింది.

"చెప్పటం కన్నా వినటంలోనే ఎక్కువ ఆనందముందని"

"అవునూ. ఇందులో కొత్తేముందీ? ఈ సత్యం మీకిది వరకే తెలీదా?"

అని మళ్లీ తెలతెలవారుతుండగా పక్షులు చేసే కలకలారావంలోని సంగీతాన్నిమీరెప్పుడూ విన్లేదా? విని తన్మయులైపోలేదా? కోకిల కంఠస్వరంలోని మాధుర్యంలో మిమ్మల్ని మీరెప్పుడూ మరిచిపోలేదా?" ఆమె ఇలా చెప్పుకుపోతూనే ఉంది అతనేమో

''ఇదేమిటీ. ఈమెలో ఇంతభావుకతే మి''టని విస్తుపోతున్నాడు. ఆమె చెబుతూన్నది తను వింటూనే ఉన్నాడు.-

''అవును. వినటంలోనే ఎక్కువ ఆనందముంది. చెప్పటంలో ఏముంది లెండి. చెప్పటం మొదలెడితే ఎంతని చెబుతాం? ఏమని చెబుతాం? ఎంత చెప్పినా మన గురించేగా ! మన గొప్పల గురించీ మన కష్టనష్టాల గురించీ వాటి మీద ఇతర్లకే మంత ఆసక్తి. వాటిని వినీ వినీ విసుగేస్తుంది వారికి. వారికే కాదు. చెప్పిందే చెప్పటం వల్ల మనకే విసుగేస్తుంది. మనకున్న ఏ రవ్వంత ఆనందమో అంతరించి పోతుంది. జీవితం నిస్సారమవుతుంది. చివరికి మన వ్యక్తిత్వమే దెబ్బతింటుంది''.

నోరు తెరుచుకుని వింటూన్న మోహన్‌కి ఆమె వ్యక్తిత్వ మంతెత్తున ఎదిగి నట్లని పించింది. ఆమె ముందు త నెంత. తన వ్యక్తిత్వమెంత. తన రచనలెంత? ఆమె అంతగా చెబుతూంటే తనూ ఏదైనా అనాలని -

మోహన్ కీ ప్రయాణమొక కలలా వుంది. ఈ జరుగుతున్న దంత తనకే జరుగుతోందా ! ఈమె తనతోనే మాట్లాడు తోందా ! కల కాదు గదా? కలయితే ఆ కల కరిగి పోకుండా ఉంటే ఎంత బాగుణ్ణు ! కాలం స్థంభించి ఈ క్షణాలు శాశ్వతమైతే నూ ఎంత బాగుణ్ణు ! ఇలా ఆలోచిస్తూ ఆమెనే చూస్తున్నాడతను.

''ఏమిటలా చూస్తున్నారు నన్ను?''అని ఆమె అడిగితే అతను.''నా కెందుకో గాని మిమ్మల్నెక్కడో చూచాననే అనిపిస్తోంది. ఎక్కడో మాత్రం జ్ఞాపకం రావటం లేదు'' అని మళ్ళీ బహుశ స్వప్నంలో చూసుంటాను. మీరు స్వప్నాల్ని నమ్ముతా రా?'' అనడిగితే ఆమె నవ్వి -

జీవితాన్నే నమ్మలేం. ఇక స్వప్నాల్నెలా నమ్మటం? స్వప్నం స్వప్నమే. రోజూ నిద్రలో కనిపిస్తూ ఉంటాయవి. అందులో కొన్నయినా కొంత కాలం జ్ఞాపకముంటాయి. ఏ కొన్నో తమ ప్రభావాన్ని చూపుతూ ఉంటాయి''

''ఎలాంటి ప్రభావం?''

''చెప్పటం కష్టం. కొన్ని కొన్ని స్వప్నాల అనుభూతుల్ని మాత్రం మనమంత సులభంగా మరువలేం.''

''మరి వాటికి ప్రేరణ?''

''మన ఊహలే కావచ్చు. కాని నాకావిషయం తెలియదు. ఒకటి మాత్రం నిజం. ఇప్పుడు జరుగుతున్నదంతా నాకో కలలా ఉంది. దీనితో బాటు అనుభూతులు ఎంత కాలముంటాయో మాత్రం ఊహించలేకపోతున్నా'' అని ఊరకుండిపోయింది. మళ్ళీ ఏదో జ్ఞాపక మొచ్చి-

''మీరు చెప్పండి. ఈ కలల ప్రభావం మీకథల కెప్పుడైనా ప్రేరణయిందా?''.

''అయిందొచ్చు. కాని నేనా విషయం గురించెప్పుడూ ఆలోచించలే'' దని అతను వాచీ చూసుకున్నాడు. రాత్రి పదయింది. ప్రయాణీకులంత పడుకునేందుకు ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.వీళ్ళూ పడుక్కున్నారు. ఆమెగురించిన ఆలోచనల్తో అతనికి చాలా సేపటిదాకా నిద్రపట్టలేదు. ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందోగాని అతడు మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచి చూసేసరికి ఆమె కనిపించింది.ప్రకృతిలోని లాలిత్యాన్నంత ఏరి, కుప్పగా పోసి, తీర్చి దిద్దిన సౌందర్య మూర్తిలా ఉందామె. రెండు గులాబీ రెక్కలు విచ్చుకొని వేరయినట్టు ఆమె పెదాలు విడి వాటి మధ్య చిరునవ్వు చిందింది. అలా నవ్వుతూ తననే చూస్తోంది ! తనూ ''ఏమిటి అలా చూస్తున్నారు నన్ను'' అని అడగాలనుందతనికి, కాని అడగలేదు కళ్ళు నులుపుకొని లేవబోతుంటే-

''గుడ్ మార్నింగ్'' అంది, అతనూ ''గుడ్ మార్నింగ్'' అని

''రాత్రి నేనొక అందమైన కలగన్నానండీ'' అంటే ఆమె-

''మీ మధుర స్వప్నాల రాత్రి గడిచిపోయింది.రాజ్‌కోట్ స్టేషన్ రాబోతోంది. లేవండి'' అంది అతను లేచి సూట్ కేస్ సర్దుకొని, సీటుమీద కూచుంటూ-

''ఎంత సుఖంగా గడిచిందండీ మన ప్రయాణం. నాకైతే ఇది అంత ఒక సుఖ స్వప్నంలా ఉంది'' అంటే ఆమె ఓ నవ్వు నవ్వించేకాని ఏమి అనాలా మళ్ళీ అతనే-

''మనం కలిసి ఇంత దూరం ప్రయాణం చేశామా? మీపేరయినా అడగలేదు.... మీపేరేమిటి అని అతనడగబోతుంటే ఆమె-

''నాపేరాంటి సీత, సావిత్రి, అనసూయ, అరుంధతి లేదా ద్రౌపది, పాంచాలి మీరేమనుకుంటే అదే నాపేరు. పేరులో ఏముంది లెండి. మనక్కావలసింది వ్యక్తులూ, వారి వ్యక్తిత్వాలూనూ. ఓ నాలుగురోజులు జ్ఞాపకముండేవివే. అనుకోకుండా మన మిక్కడ కలుసుకున్నాం. మనసులు విప్పి మాట్లాడుకున్నాం. ఎన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నాం. మరెన్నో అనుభూతుల్ని పొందాం ఇది చాలదూ?'' అంది.

ఏం మనిషీవిడ? పేరు చెప్పమంటే ఇంత ఉపన్యాస మిస్తుందేమిటీ? అని అతనాశ్చర్యపోతుండగానే రాజ్‌కోట్ స్టేషన్ వచ్చేసింది. ఇద్దరూ దిగి విడిపోయే ముందామె-

''నేనొస్తానిహ మోహన్‌గారూ. కాని వెళ్ళే ముందు నాదొక విన్నపం. నేనెవరో మాత్రం తెలుసుకొనేందుకు ప్రయత్నించకండి. ఎంచేతంటే అలాచేస్తే అప్పుడు మీకెదురయ్యే నిరాశను మీరు భరించలేరు'' అని కూలీకి తన లగ్గేజీ అప్పజెప్పి అతని వెనకే వెళ్ళి పోయింది. ఆమె అలా వెళుతుంటే అతని కేదో అసంతృప్తి. జీవితాన్ని కాచి, వడపోసి, అవపోసనం పట్టిన ఈ వ్యక్తి నర్థం చేసుకునేదెలా అని అనుకుంటూ అడుగులు వేస్తుంటే అతని కోవిషయం జ్ఞాపక మొచ్చింది. ఏమంటే - ఇన్ని విషయాలు చెప్పిన ఈ వ్యక్తి తన గురించి ఒక్కమాటయినా చెప్పుకోలేదు.- అని

★ ★ ★

మోహన్ రాజ్‌కోట్ కొచ్చి అప్పుడే ఆరురోజులయింది. అతనొచ్చిన పని ఈరోజే పూర్తయింది. తిరుగు ప్రయాణం రేపే. ఆ మధ్యాహ్నమంత సుష్టుగా తిని మస్తుగా పడుకున్నాడు. సాయంత్రం లేచి కాఫీ చప్పరిస్తుంటే అతనికోఆలోచన వచ్చింది.

> ''మీ కథల్లోని ఆదర్శాలన్నీ బూటకం! పైకి కనిపించే మీ వ్యక్తిత్వం ఓ నాటకం. మీ కథల్ని చదివి నేనూహించిన వ్యక్తిత్వం మైనపు ముద్దలా కరిగిపోయింది. మీరేమిటో నేనిప్పుడు తెలుసుకోగ లిగాను.''

అలావెళ్ళి ఊరంతా తిరిగొస్తే? వెంటనే తన స్నేహితుడొకతనికి ఫోన్ చేసి తన హొటల్ రూంకి రప్పించుకున్నాడు. అతనొస్తూనే ఇద్దరు ''హాయ్, అంటే హాయ్ అనుకున్నారు.

అలా వెళ్ళి జల్సాగా తిరిగొద్దాం రావోయ్'' అని మోహన్ అడిగితే ఆ జల్సా ఖర్చు ఇతని మీద పోతుంది లెమ్మనుకున్న ఆ మిత్రుడు ''సరే. పదమన్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి ఊరంత తిరిగారు. బాగా పొద్దుపోయిన తర్వాత ఒక ఇంటి కొచ్చారు. ఉన్న నాలుగు మెట్లూ ఎక్కి గుమ్మానికి బిగించిన కాల్ బెల్ బటన్ నొక్కితే లోపలెక్కడో గంట మోగిన శబ్దం వినిపించింది. కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దం తరువాత ఎవరో వస్తూన్నట్టు అడుగుల చప్పుడు. గడియ తీసిన శబ్దం. తలుపు తెరుచుకుని పరదా పక్కకు తొలిగింది. ఒక స్త్రీ వాళ్ల ముందుకొచ్చి ఆగింది. మరుక్షణం ఆ స్నేహితుడు లోపలకు చొచ్చుకు పోయాడు. అక్కడే నిల్చుని పోయిన మోహన్ ఆమెనోసారి చూస్తే ఆశ్చర్యం. తనతో కలిసి ప్రయాణం చేసిన స్త్రీయే! ఆమె ఇక్కడుండటమేమిటి? నమ్మలేకపోయాడు. కలేమో? అనుకుంటే కాదు. ఈమే నిజంగా ఆమె ! మరి ఇక్కడుందేమిటి? ఆలోచించాడు. పురుషాధిక్య ప్రపంచంలోని ఆటుపోట్లకు తట్టుకోలేక పతనమైపోయిందేమో? అయుండొచ్చు.

ఇలా ఆలోచిస్తున్న మోహన్‌ని చూసి ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. ఇతనేమిటి ఇక్కడుండటమేమిటీ? తను కలగనడం లేదు కదా? కాదు. ఇది కలేంకాదు. నిజమే. ఇతను తన అభిమాన రచయిత మోహన్ కుమారే! ఆశ్చర్యంతో ఇలా ఆలోచిస్తూ కదలకుండా నిల్చునిపోయిన ఆమె ఏ చిత్రకారుడో గీచిన రంగుల బొమ్మలా కనిపించిందతనికి. వాళ్లిద్దరి మధ్యా కొంత సేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత అతని పెదాలు కదిలి-

''మీరా?'' అన్న శబ్దం సన్నగా వినిపించింది.

''అవును నేనే. సాక్షాత్తూ నేనే. నన్నిక్కడ చూచి మీరు షాక్ తిన్నారు కదూ?'' అని ఆమె అడిగితే అతను.

''అ....అ....అ....'' అనన్నాడేగాని ఆ అనదలుచుకున్నదేదో పూర్తిగా అనలేకపోయాడు.

''మోహన్‌గారూ. జీవితం అందరికీ అందంగా ఆనందంగా ఉండదు. నాలాంటి శాపగ్రస్తుల్లాది కసిగా కాటేస్తుంది. అందుకే నన్ను వెంబడించొద్దని ఆనాడే అర్థించాను. ఎలాగయితేనేం మీరిక్కడకొచ్చారు. షాక్‌తిన్నారు. ఒకందుకు మాత్రం మీరిక్కడకు రావడం మంచిదే అయిందిలెండి. మీరేమిటో నేనిప్పుడు తెలుసుకోగలిగాను. మీ గురించిన నా భ్రమలన్నీ ఇప్పుడు తొలగిపోయాయి. మీ కథల్ని చదివి నేనూహించిన మీ వ్యక్తిత్వం మైనపు ముద్దలా కరిగిపోయింది. అందమైన ఆడది ఎదురుగా ఉంటే చిలిపి చూపులు చూస్తారనుకున్నానంతే గాని నిజంగా మీ వ్యక్తిత్వమింత దిగజారిపోయిందని ఊహించలేకపోయాను. మీ కథల్లోని ఆదర్శాలన్నీ బూటకం. పైకి కనిపించే మీ వ్యక్తిత్వమో నాటకం. మీరూ మిగతా మగాళ్ల లాంటి వారే. కాదు. అంత కన్న నికృష్టులు. ఇతరులయితే యవ్వనపు సహజమైన కోరికలకు బానిసలు. మరి మీరు? ఈ వయస్సులో మీకీ అడ్డదారి సుఖం కావలసి వచ్చిందంటే మీకున్న నైతిక విలువలేమిటో నేనర్థం చేసుకోగలను.''

ఈమె అంటూన్నది నిజంగా తననేనా అని ఆశ్చర్యపోయిన మోహన్ ఆ మాటల్ని కలలోలా వింటూ స్థాణువులా నిలబడిపోయాడు.

''దయ జేసి మీరు లోపలకు రాకండి. మీ నైతిక పతనంలో నేనొక భాగస్వామిని కావటం నాకిష్టం లేదు. వెనక్కి తిరిగి వెళ్లిపొండి. ప్లీజ్'' అని విసురుగా వెనక్కి తిరిగి లోపలికెళ్లి తలుపు మూసేసింది. అతని కల చెదిరిపోయింది. వెనక్కి మళ్లీ మెట్లు దిగటం మొదలుపెట్టాడు. ★